

BOGDAN VENED:

NAŠ STARI GREH.

POLABSKA POVEST.

V.

prekrižanimi rokami in z zaprtimi očmi je sedel Gotšalk precej časa nem na stolu. Očividno so ga v dno duše zabodle hčerine kljubovalne besede. Zabolelo je pa tudi Viljenico prav v srce, da je tako trdo in brezsrčno odgovorila očetu, ko ga je videla tako užaljenega in potrtega. In kesanje, bridko kesanje se ji je zbudilo v srcu. Zakaj je sploh šla prejšnji dan s Slavomirom k onemu sestanku v Volčjo jamo! Zakaj je bila tako nespametna in kratkovidna, da je prosila Slavomira, naj jo spremi iz Volčje jame domov! Sklenila je popraviti svoj pregrešek pred očetom, vsaj kolikor bi se dalo, in najsibode tudi z zopetno lažjo. Prijela je očetovo roko, jo poljubila in dejala nežnoprjazno:

„Oprosti, dragi oče, da sem te razžalila! Nisem mislila toli hudo. Obljubim svečano, da te tako ne razžalostim nikdar več.“

Nadknez je odprl oči, milo pogledal hčer in dejal:

„Viljenica, zakaj nisi snoči govorila resnice!“

„Zato, ker sem se te bala. Pa ne misli, oče, nič hudega, če me je spremil domov Slavomir. Došel me je, ko sem odhajala iz zatišja, kjer sem vedrila — —“

„A zakaj si šla sama z doma? To bi morala vendar vedeti, da se za knežnjo ne spodobi, da gre na šetnjo brez spremstva!“

„Vrišč in hrup včerajšnjega sejma me je spravil kar na tihem z dvorca na morsko obrežje. Mislila sem kmalu priti domov, pa me je zatela nevihta. In slučajno me je dobil ta človek, Slavomir, ko sem se vračala. Kaj sem mu hotela odgovoriti, ko mi je ponudil spremstvo? . . .“

„Spremistvo, dà. A kaj ti je li govoril po poti?“

„Nič posebnega. Rekel je samo to, da cvete krščanstvo po vsi deželi, da torej ni zanj nič več opravka v Bodričih in da se povrne nazaj na Pomorsko, od koder je prišel.“

„Drugega nič?“

„Ne“ — — —

Morda bi bil nadknez hčer še dalje izpraševal, pa je vstopil v sobo sluga in naznanil, da je došel duhovnik Eppo in bi rad govoril s knezom.